

Upravni sud Republike Hrvatske

UPRAVNI NADZOR – Odluka Suda časti Medicinskog fakulteta – autonomija Sveučilišta

Čl. 5/1. Zakona o ustanovama, NN 190/03 – pročišćeni tekst, 55/01

Čl. 4/5. i čl. 113/2. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, NN 123/03, 105/04, 174/04, 46/07

Provođenje postupka i donošenje odluke zbog povrede Kodeksa nastavničke etike Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu ne može biti predmetom upravnog nadzora jer odlučivanje o povredi općeg akta o unutarnjem ustroju spada u okvir autonomnog odlučivanja o ustroju i poslovanju visokog učilišta kao ustanove, što nije posao koji je visokom učilištu kao javnoj ustanovi povjeren na temelju javnih ovlasti.

Odluka Suda časti na Sveučilištu ne donosi se u upravnom postupku, niti se takvom odlukom odlučuje upravnim aktom kojim se rješava u nekoj upravnoj stvari, pa taj akt nije podložan upravnom nadzoru Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa.

»Osporenim rješenjem¹ tuženog tijela obustavlja se od izvršenja odluka Suda časti Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 12. prosinca 2007.,² koja je donesena u postupku protiv prof. dr. sc. M. ...

Tužitelj (Medicinski fakultet) osporava zakonitost rješenja tuženog tijela jer je doneseno od strane nenadležnog tijela, zbog bitne povrede odredaba

¹ Rješenje Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa Republike Hrvatske, kl. UP/I-040-01/08-01/00001, ur. br. 533-01-08-0001 od 28. siječnja 2008.

² Odlukom Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Fakultetskog vijeća, br. 02/61/1-2008 od 29. siječnja 2008., potvrđena je odluka Suda časti istog fakulteta od 12. prosinca 2007., kojom je prof. dr. sc. M. ... izrečena disciplinska sankcija javne opomene.

postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava ...

Tuženo tijelo (Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa), u izrazito opširnom odgovoru na tužbu, u bitnom navodi da je tužitelj visoko učilište koji obavlja djelatnost visokog obrazovanja kao javnu službu, dok je Ministarstvo kao državno tijelo ovlašteno obavljati nadzor nad zakonitošću rada visokih učilišta, pa tako i tužitelja. ...

Zainteresirana osoba prof. dr. sc. M. ... u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da je tuženo tijelo na temelju Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju ovlašteno nadzirati zakonitost rada i općih akata tužitelja, koji je protiv nje nezakonito proveo stegovni postupak.

Tužba je osnovana.

Ocjenjujući zakonitost rješenja tuženog tijela, Sud nalazi da je tim rješenjem povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Zakon o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju (NN 123/03, 105/04, 174/04, 46/07) u odredbi čl. 113. propisuje da upravni nadzor nad zakonitošću rada i općih akata visokih učilišta i drugih znanstvenih organizacija provodi Ministarstvo na način koji ne narušava autonomiju sveučilišta i ne ometa redoviti rad visokih učilišta i drugih znanstvenih organizacija. Na temelju rezultata nadzora Ministarstvo može obustaviti i izvršenje nezakonitih odluka i radnji visokih učilišta i znanstvenih organizacija.

Prema podacima spisa predmeta, tuženo tijelo obustavilo je od izvršenja odluku Suda časti Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu kojom je zainteresiranoj osobi, koja radi na radnom mjestu redovitog profesora ..., izrečena javna opomena zbog povrede odredaba čl. 3., 8. i 12. Kodeksa nastavničke etike Fakulteta s obrazloženjem da stegovni postupak protiv zainteresirane osobe nije proveden na temelju Pravilnika o stegovnoj odgovornosti nastavnika, suradnika i studenata od 27. ožujka 2007., niti je u povodu tog postupka odluku donijelo nadležno tijelo – Povjerenstvo za stegovni postupak.

Kako se na visoka učilišta, prema odredbi čl. 5/1. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, na odgovarajući način primjenjuju odredbe Zakona o ustanovama (NN 190/03 – pročišćeni tekst, 55/01), tuženo tijelo kao tijelo državne uprave može, sukladno čl. 19. tog zakona, provoditi upravni nadzor nad provedbom zakona i drugih propisa te nad zakonitošću rada i postupanja te pravne osobe s javnim ovlastima samo u poslovima povjerenim od strane državne uprave.

Među strankama se u konkretnom slučaju, a obzirom na zajamčenu autonomiju sveučilišta, kao sporno pojavilo pitanje provedbe upravnog nadzora nad načinom provođenja postupka i donošenja odluke zbog povrede odredaba Kodeksa nastavničke etike Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 29. siječnja 2008.

U pogledu autonomije sveučilišta, Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci U-I-902/1999 od 26. siječnja 2000. zauzeo je načelno stajalište da čl. 67. Ustava (NN 41/01 – pročišćeni tekst) sadržava između ostalog i ustavno određenje da je autonomija nužna za samo postojanje sveučilišta, jer sveučilište, kao ustanova koja stvara nove znanstvene spoznaje i uvodi studente u znanost, može postojati samo u mjeri u kojoj samostalno uređuje svoje ustrojstvo i djelovanje. To je ostvarivo samo ako je sveučilište organizacijski i funkcionalno neovisno o drugim tijelima koja imaju vlast ili drugu moć da utječu na uređenje i na djelovanje sveučilišta.

Ustavni je sud u istoj odluci utvrdio da postoje određena ograničenja autonomije sveučilišta koja proizlaze iz činjenice da je autonomija sveučilišta u suvremenim državama u znatnoj mjeri ograničena ovlastima onih o kojima sveučilište ovisi, to jest između ostalih i tijelima koja provode stručni nadzor nad njegovim radom. Ustavni sud smatra da se zajamčena autonomija sveučilišta zakonom mora razraditi na racionalan način, tako da zakonske odredbe postignu svrhu zbog koje je sveučilište dobilo ustavno jamstvo na autonomiju.

U smislu zakonske razrade ustavnog jamstva autonomije sveučilišta osobito je važna odredba čl. 4/5. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju, koja primjerično razrađuje načelo autonomije, i to tako da autonomija sveučilišta između ostalog obuhvaća i uređenje unutarnjeg ustroja na svim sveučilišnim visokim učilištima sukladno tom zakonu.

Imajući u vidu temeljni predmet spora, Sud ocjenjuje da način provođenja postupka i donošenja odluke zbog povrede Kodeksa nastavničke etike Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 29. siječnja 2008. ne može biti predmetom upravnog nadzora jer je odlučivanje o povredi općeg akta donesenog na temelju Statuta Medicinskog fakulteta kao akta o unutarnjem ustroju u okviru autonomnog odlučivanja o ustroju i poslovanju visokog učilišta kao ustanove, što nije posao koji je visokom učilištu kao javnoj ustanovi povjeren na temelju javnih ovlasti.

Kako se odluka Suda časti tužitelja ne donosi u upravnom postupku, niti se takvom odlukom odlučuje upravnim aktom kojim se rješava u nekoj upravnoj stvari, taj akt nije podložan upravnom nadzoru tuženog tijela u

skladu s odredbom čl. 113/2. Zakona o znanstvenoj djelatnosti i visokom obrazovanju.

Trebalo je stoga na temelju odredbe čl. 42/2. Zakona o upravnim sporovima (NN 53/91, 9/92, 77/92) tužbu tužitelja uvažiti i osporeno rješenje poništiti.³

Us-2043/2008-9, 20. svibnja 2009.

*Priredio Damir Juras**

³ Protiv ove presude, kao i presude Upravnog suda Zpa-8/2008-8 od 20. svibnja 2009. kojom je odbijen zahtjev prof. dr. sc. M. ... za zaštitu Ustavom zajamčenih prava i sloboda čovjeka i građanina podnesen protiv odluke Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu 02/61/1-2008 od 29. siječnja 2008. (poništenim rješenjem Ministarstva bila je obustavljena od izvršenja odluka Suda časti Fakulteta od 12. prosinca 2007. koja je potvrđena odlukom Fakultetskog vijeća MF-a od 29. siječnja 2008.), prof. dr. sc. M. ... inicirao je putem Državnog odvjetništva, na temelju čl. 21. Zakona o upravnim sporovima, zahtjev za zaštitom zakonitosti (DORH još nije odlučio prihvaća li navedenu inicijativu. Zahtjev za zaštitu zakonitosti DORH može podići u roku tri mjeseca od dostave odluke strankama, čl. 46. ZUS), a istodobno je navedena stranka protiv presude Upravnog suda Zpa-8/2008-8 od 20. svibnja 2009. pokrenula i ustavni spor.

* Mr. sc. Damir Juras, voditelj Odsjeka prvostupanjskog disciplinskog sudovanja Policijske uprave splitsko-dalmatinske Ministarstva unutarnjih poslova u Splitu (head of the Subdepartment for First Instance Disciplinary Procedures, Ministry of Internal Affairs, Splitsko-Dalmatinska Police Department)

DRŽAVNI SLUŽBENICI – djelatne vojne osobe – naknada za odvojeni život

Zakon o službi u Oružanim snagama Republike Hrvatske (NN 33/02, 58/02, 175/03, 136/04), čl. 179/2.

Pravilnik o naknadama troškova u svezi s obavljanjem službe, selidbenih troškova i troškova zbog udvojenog života od obitelji (NN 141/04 i 22/05), čl. 8/1.

Pravo na naknadu za odvojeni život pripada djelatnoj vojnoj osobi koja je raspoređena (premještena) na ustrojbeno mjesto u drugom mjestu službe koje je najmanje 50 km udaljeno od dotadašnjeg mjesta službe, a ne i osobi koja je primljena u službu u mjestu različitom od mjesta stanovanja.

»Iz sadržaja spisa predmeta proizlazi kako je prvostupanjsko tijelo utvrdilo da tužitelju prestaje pravo na naknadu za odvojeni život od obitelji i naknadu troškova putovanja na relaciji od Zagreba do Slatine i obratno u vrijeme tjednog odmora, državnih blagdana i neradnih dana, priznato po rješenjima Zapovjedništva HRZ i PZO od 22. travnja 1998. i 11. svibnja 2004.

Iz sadržaja spisa predmeta dalje proizlazi kako su naprijed navedena rješenja ukinuta iz razloga što je u postupku preispitivanja činjenica na temelju kojih je tužitelju priznato pravo na naknadu odvojenog života od obitelji i naknadu troškova putovanja na relaciji od Zagreba do Slatine i obratno u vrijeme tjednog odmora, državnih blagdana i neradnih dana utvrđeno da tužitelj više ne ispunjava uvjete za priznavanjem prava na predmetne naknade sukladno novom Pravilniku o naknadama troškova u svezi s obavljanjem službe, selidbenih troškova i troškova zbog odvojenog života od obitelji.

Spisu predmeta priloženo je i rješenje Zapovjedništva HRZ i PZO, kl. 805-03/03-01/02, ur. br. 3044A1-08/01-03-123 od 22. ožujka 2003., prema kojem je tužitelj raspoređen na dužnost zapovjednika voda – letač, Vod za zrakoplov i motor, satnija za zrakoplovno-tehničko opsluživanje, 28. eskadrila transportnih helikoptera, 91. zrakoplovna baza HRZ i PZO, s mjestom rada Zagreb (Pleso) i nadnevkom rasporeda 1. travnja 2003., a sve sukladno odredbi čl. 103. Zakona o službi u Oružanim snagama Republike Hrvatske.

Naime, odredbom čl. 179/2. Zakona o službi u Oružanim snagama Republike Hrvatske (NN 33/02, 58/02, 175/03, 136/04) propisano je da djelat-

na vojna osoba premještena u skladu s tim zakonom koja uzdržava obitelj i s njom živi u zajedničkom kućanstvu ima pravo na naknadu troškova zbog odvojenog života od obitelji. Odredbom čl. 179/3. istog zakona propisano je da ministar obrane propisuje uvjete i postupak za ostvarenje naknade selidbenih troškova i naknade troškova zbog odvojenog života od obitelji. Odredbom čl. 112. Zakona propisano je da se premještajem u smislu ovoga zakona smatra raspored na ustrojbeno mjesto u drugom mjestu službe koje je najmanje 50 km udaljeno od dotadašnjeg mjesta službe.

Pravilnikom o naknadama troškova u svezi s obavljanjem službe, selidbenih troškova i troškova zbog odvojenog života od obitelji (NN 141/04, 22/05), u čl. 8/1. propisano je da djelatna vojna osoba premještena u drugo mjesto zbog potreba službe ima pravo na naknadu troškova zbog odvojenog života od obitelji ako zbog mjesta rada različitog od mjesta stanovanja obitelji s kojom je u zajedničkom kućanstvu živi odvojeno od obitelji.

Stoga, ocjenjujući zakonitost pobijanog rješenja, ovaj sud smatra da je u provedenom postupku pravilno utvrđeno činjenično stanje i na nj pravilno primijenjeno materijalno pravo te da nema povrede pravila postupka. Prigovori tužitelja izneseni u tužbi nisu osnovani, jer iz činjenica utvrđenih tijekom postupka preispitivanja prava po naprijed navedenim rješenjima i usklađivanja s novim Pravilnikom o naknadama troškova u svezi s obavljanjem službe, selidbenih troškova i troškova zbog odvojenog života od obitelji, proizlazi kako je mjesto službe tužitelja od prijma u državnu službu isto, odnosno tužitelj nije premješten u drugo mjesto radi potreba službe, zbog čega nema ni osnove da se tužitelju priznaju predmetna prava.

Tužitelj je u tužbenim navodima istaknuo prigovor kako intencija zakonodavca i donositelja Pravilnika nije bila da svi djelatnici koji su ispunjavali uvjete za predmetne naknade, ali nakon stupanja na snagu novog Pravilnika nisu premješteni, izgube pravo na takve naknade. Takvi navodi tužbe ne mogu imati utjecaja na drugačije rješenje ove upravne stvari, jer su se predmetne naknade priznavale za razdoblje do stupanja na snagu novog Pravilnika, u skladu s ranije važećim propisima koji su regulirali tu materiju. Dakle, stupanjem na snagu novog Pravilnika, zakonitost za priznavanje predmetnih naknada tužitelja kao i ostalih djelatnika procjenjivala se s aspekta udovoljavanja uvjetima u odnosu prema odredbama važećeg Pravilnika, koji u konkretnom slučaju na strani tužitelja nisu ispunjeni.«

Us-8835/2005 od 28. siječnja 2009.

POREZ – posebni porez na plovila – privremeni uvoz

Carinski zakon (NN 78/99, 94/99, 117/99, 73/00, 92/01, 47/03), čl. 145.

Konvencija o privremenom uvozu, Aneks C. (NN 16/98), čl. 5/1. t. b. Državljanin Republike Hrvatske koji ima i strano državljanstvo smatra se pred poreznim i carinskim tijelima Republike Hrvatske isključivo hrvatskim državljaninom sa svim pravima i obvezama koje to državljanstvo nosi.

»Prema podacima u spisu predmeta proizlazi da je tužitelj ishodio kod Lučke kapetanije, Ispostava O., 21. srpnja 2001. prijavu dolaska i boravka strane jahte ili brodice u teritorijalnom moru i unutrašnjim morskim vodama Republike Hrvatske, pri čemu je priložio isprave da je plovilo registrirano dana 20. srpnja 2001. kod nadležnih tijela Republike Guineje Bissau te se stranim plovilom, nad kojim nije bio proveden postupak puštanja u slobodan promet, koristio u statusu privremenog uvoza. U toj prijavi je navedeno da je vlasnik plovila registarske oznake GB 267 s imenom T., dužine 6,10 m, tužitelj M. F., s prebivalištem u SR Njemačkoj, a kao dokaz je priložio njemačku putovnicu br. 9511083267.

Odredbom čl. 145. Carinskog zakona (NN 78/99, 94/99, 117/99, 73/00, 92/01, 47/03) propisano je da se u postupku privremenog uvoza u carinskom području Republike Hrvatske može dopustiti uporaba strane robe s potpunim ili djelomičnim oslobodenjem od plaćanja uvozne carine i izuzećem od trgovinskih mjera, koja je namijenjena ponovnom izvozu u nepromijenjenom stanju, osim uobičajenog obezvređenja nastalog uporabom te robe.

Prema odredbi čl. 5/1. t. b) Aneksa C. Konvencije o privremenom uvozu (NN – MU 16/98) osoba s prebivalištem na teritoriju izvan teritorija privremenog uvoza ima pravo na korištenje privremenim uvozom plovila u privatne svrhe uz potpuno oslobođenje od plaćanja carine i poreza. Navedenom pogodnošću koristio se i tužitelj, s obzirom na to da iz podataka koje je predočio prilikom podnošenja navedene prijave proizlazi da ima prebivalište na teritoriju izvan teritorija Republike Hrvatske, tj. u Njemačkoj.

Iz podataka u spisu predmeta nadalje proizlazi da je Carinarnica po službenoj dužnosti izvršila provjeru ispunjenja uvjeta sadržanih u čl. 5/1. t. b) Aneksa C. Konvencije o privremenom uvozu predmetnog plovila koje je privremeno uvezeno uz potpuno oslobođenje od plaćanja carine i poreza.

Provjerom kod nadležnih tijela Carinarnica je utvrdila da tužitelj ima prijavljeno prebivalište i uobičajeno boravište u Republici Hrvatskoj, i to u K., Z. 24, da posjeduje dvojno državljanstvo (njemačko i hrvatsko) te da je od 1. svibnja 2001. kod Hrvatskog zavoda za zdravstveno osiguranje prijavljen kao osoba u radnom odnosu kod trgovačkog društva M.-d. n. d.o.o. iz K. i kod trgovačkog društva O. d.o.o. iz K., s radnim vremenom u svakom trgovačkom društvu po četiri sata dnevno. Kod Hrvatskog zavoda za mirovinskog osiguranje tužitelj je u trgovačkom društvu M.-d. n. d.o.o. prijavljen kao član uprave od 1. srpnja 2001., četiri sata dnevno, a u trgovačkom društvu O. d.o.o. od 1. svibnja 2001., četiri sata dnevno, iz čega proizlazi da je korisnik odobrenja u trenutku puštanja robe u predmetni postupak bio osoba s prebivalištem i uobičajenim mjestom boravka u Republici Hrvatskoj.

Navedene činjenice tužitelj i ne osporava, međutim tvrdi da ima uobičajeno mjesto boravišta u SR Njemačkoj (u prosjeku oko 220 do 250 dana godišnje) te od tamo obavlja svoj posao u Republici Hrvatskoj. Naime, nije sporno da tužitelj ima hrvatsko i njemačko državljanstvo, međutim, sukladno čl. 2. Zakona o hrvatskom državljanstvu (NN 53/91 – 113/93), državljanin Republike Hrvatske koji ima i strano državljanstvo smatra se pred tijelima državne vlasti Republike Hrvatske isključivo hrvatskim državljaninom sa svim pravima i obvezama koje to državljanstvo nosi. Dolaskom u Republiku Hrvatsku tužitelj se ne može deklarirati kao stranac, uz predočenje stranih dokumenata, te uživati pogodnosti stranca u državi koje je državljanin. Dakle, u konkretnom slučaju proizlazi da tužitelj nema pravo na privremeni uvoz plovila, s obzirom na to da je riječ o domaćoj osobi koja živi i ima stalno prebivalište u Republici Hrvatskoj jer nisu kumulativno ispunjeni propisani uvjeti za privremeni uvoz iz čl. 5. Aneksa C) Konvencije za privremeni uvoz.

Činjenica da je tužitelj državljanin SR Njemačke i da tamo plaća porez nije od utjecaja na ovaj postupak, jer je tužitelj dužan podmiriti porez na prihode koje je ostvario u Republici Hrvatskoj kao i svaki drugi hrvatski državljanin, a isto je tako bio dužan kao državljanin Republike Hrvatske pri uvozu stranog polovila platiti dugovanje, kako je određeno prvostupanjskim rješenjem, što je uz iscrpno i detaljno obrazloženje pravilno potvrdilo tuženo tijelo.

Tužitelj neosnovano prigovara da je zbog zastare glavnog potraživanja – carine – u ovom slučaju nastupila i prekluzija u pogledu potraživanja pertinentnih obveza u vezi s carinom, a to su posebni porez na plovila i PDV. S obzirom na to da su za ta davanja predviđeni različiti rokovi zastare,

iako je carinski dug pao u zastaru, nije nastupila zastara u pogledu plaćanja posebnog poreza na plovila i PDV-a za koji je zastara propisana čl. 90. Općeg poreznog zakona (NN 127/00, 86/01, 150/02). Naime, tužitelj smatra da je nastupila relativna zastara u pogledu tih dugovanja, što nije točno, jer se u smislu čl. 91. citiranog zakona, tijek zastare prekida svakom službenom radnjom poreznog tijela usmjerenom na utvrđivanje ili naplatu poreza, kamata, troškova ovrhe i novčanih kazni, koja je dostavljena na znanje poreznom obvezniku. Iz spisa predmeta razvidno je da je tužitelju Carinarnica Rijeka uputila dopis 7. lipnja 2004., tako da je prekinut tijek relativne zastare, dok je u smislu čl. 92. Općeg poreznog zakona apsolutni rok zastare šest godina.«

Us-11809/2005-4 od 19. ožujka 2009.

UDRUGE – ugostiteljstvo

Zakon o ugostiteljskoj djelatnosti (NN 49/03 – pročišćeni tekst, 117/03), čl. 3. i 6.

Udruga ne može obavljati ugostiteljsku djelatnost, ali može u svojim poslovnim prostorijama i prostorima pripremati i usluživati tople i hladne napitke, bezalkoholna pića i jednostavna jela, za potrebe svojih djelatnika i članova.

»Osporeni zaključak prvostupanjskog tijela, koji je tuženo tijelo potvrdilo, donesen je u postupku kontrole izvršenja zaključka istog tijela o dozvoli izvršenja, kl. UP/I-334-09/04-02/31, ur. br. 556-13-04/51-04-10, od 7. listopada 2004., kojim je pod prijetnjom novčane kazne u iznosu 10.000,00 kn naloženo tužitelju da u roku tri dana (u ovom slučaju to je 15. listopada 2004.) izvrši rješenje prvostupanjskog tijela od 2. travnja 2004. (izvršno 7. travnja 2004.), kojim je tužitelju bilo zabranjeno obavljanje ugostiteljske djelatnosti u objektu u Splitu, Š. 1 (C. V.). Naime, inspeksijskim nadzorom kod tužitelja dana 3. ožujka 2005. utvrđeno je da tužitelj i dalje obavlja ugostiteljsku djelatnost tako da ugostiteljske usluge pruža osoba koja nije članovi Udruge te da od alkohola toči gostima pivo.

S obzirom na to da tužitelj nije postupio po rješenju o zabrani obavljanja ugostiteljske djelatnosti od 2. travnja 2004., niti je postupio po zaključku o dozvoli izvršenja navedenog rješenja od 7. listopada 2004., utemeljeno je ponovo donesen zaključak o dozvoli izvršenja rješenja, pod prijetnjom naplate novčane kazne u iznosu 10.000,00 kn. Za takvo postupanje prvostu-

panjsko tijelo imalo je uporište u odredbama čl. 49. Zakona o državnom inspektoratu (NN 76/99, 96/03, 151/03, 160/04, 174/04, 33/05, 48/05) te čl. 286/2. Zakona o općem upravnom postupku (NN 53/91, 103/96 – Odluka Ustavnog suda), na koje odredbe se i pozvalo.

Prigovore tužitelja Sud nije mogao ocijeniti osnovanima jer tužitelj registriran kao udruga ne može, u smislu odredbi čl. 3. Zakona o ugostiteljskoj djelatnosti (NN 49/03 – pročišćeni tekst, 117/03), obavljati ugostiteljsku djelatnost, međutim može u svojim poslovnim prostorijama i prostorima pripremati i usluživati tople i hladne napitke, bezalkoholna pića i jednostavna jela, za potrebe svojih djelatnika i članova, što se onda prema odredbama čl. 6. Zakona ne smatra ugostiteljskom djelatnošću. Dakle, tužitelj je mogao usluživati tople i hladne napitke te bezalkoholna pića, ali samo svojim članovima i djelatnicima, ne i prijateljima članova udruge ni osobama koje nisu članovi i djelatnici udruge. Isto tako nije mogao posluživati pivo, koje se zbog određenog postotka alkohola smatra alkoholnim pićem, a ne hranom.«

Us-6768/2005 od 18. prosinca 2008.

*Priredio Mislav Kolakušić**

* Mislav Kolakušić, viši sudski savjetnik Upravnog suda Republike Hrvatske (senior court advisor of the Administrative Court of the Republic of Croatia)